

Zdroj: www.spolecnost89.cz

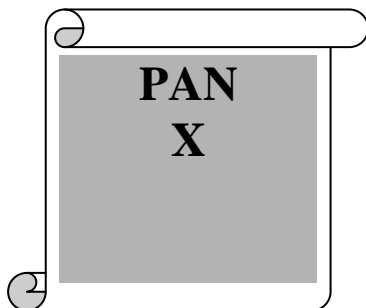
Lidské osudy v době normalizace II

Komunistická strana – strana, která se během 40 let své vlády v Československu dopustila mnoha zločinů. Uvrhla občany do totalitní nsvobody, mařila jejich životy, kariéry. To jsou fakta, o kterých dnes nikdo nepochybuje.

Nicméně dějiny vždy tvoří lidé. V roce 1989 přesahoval počet obyvatel Československa 15 milionů. Většina z nich mlčky přihlížela totalitním praktikám a plná desetina občanů vlastnila stranickou legitimaci.

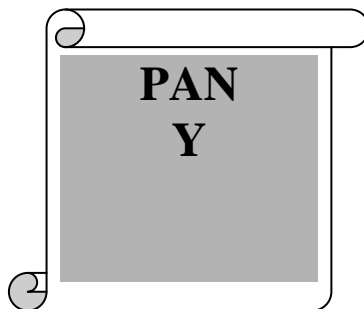
Proč lidé vstupovali do komunistické strany? Jaké výhody jim z toho plynuly? Byli všichni členové jediné vládnoucí strany zločinci? Bylo vůbec možné s komunisty nespolupracovat a zachovat si vlastní čest? Může se stát chování lidí v nsvobodném Československu pro nás receptem na přežití v jakémkoli nedemokratickém systému?

To jsou otázky, na které si musí odpovědět každý z nás sám. Na těchto stránkách najdeš výpovědi lidí, kteří z nějakého důvodu vstoupili do KSČ. Zkus se vžít do jejich situace a pak teprve vynes soud: vinen, či nevinen?

Moji rodiče byli dlouholetými členy KSČ. Věřili, že jako komunisté pracují pro blaho lidí. Chtěli, aby se všichni lidé měli dobře, aby všichni měli práci a aby si uměli pomáhat. Otec říkal, že jednou nebudeme potřebovat peníze, protože si každý člověk vezme to, co potřebuje. Byli poctiví a nikdy nikomu neublížili. Někteří soudruzi dokázali vytěžít z členství v KSC pěkné výhody (získávali funkce, protlačili své děti na dobré školy, jezdili do zahraničí, odkud si přiváželi u nás nedostatkové zboží, atd.), ale naši ne. Otec říkal, že je komunistou kvůli lidem, a ne kvůli výhodám.

Ve škole jsem se nic o zločinech komunismu nedozvěděl. Učili mě, že na Západě je bída a hlad a že tam nezaměstnaní dělníci spí pod mostem. U nás žádní nezaměstnaní nebyli, všichni měli co jíst a žili si relativně dobře. Také jsem se bál Američanů, protože Američané chtěli válku, zatímco Sovětský svaz hájil světový mír. O disidentech jsem věděl jen z novin, byli to pro mě lidé, kteří chtěli, aby zase dělníci žebrali o práci. Přál jsem si být jako můj otec – slušný a poctivý člověk – proto jsem se stal komunistou. Dnes již vím, co komunisté všechno natropili, ale přesto jsem u nich zůstal. Chápejte – jsem jako můj otec, věřím, že přestože lidé zklamali, myšlenka je správná.

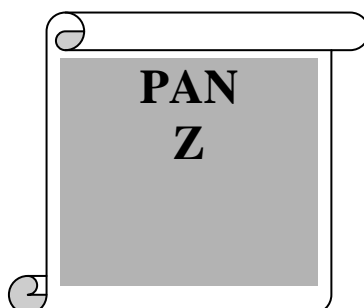

V roce 1985 mi byla nabídnuta možnost dělat vedoucího ekonomického úseku našeho podniku. Ale byl v tom háček, na vedoucím místě mohl pracovat pouze člen komunistické strany, a to já v té době nebyl. Byl jsem sice komunistickým kandidátem, ale pro samotný vstup do strany jsem neměl důvod. Nakonec jsem ovšem do strany vstoupil. A proč ne? Dělalí to tak všichni.

Rozumějte: nestal jsem se komunistou z přesvědčení, byl jsem u komunistů, a to byl rozdíl. Přesvědčeným komunistou, který věřil těm nesmyslům, byl málokdo. Být u komunistů znamenalo chodit na schůze, tleskat projevům funkcionářů, chodit do prvomájového průvodu a při významných výročích dávat do oken rudé praporky. A samozřejmě je při volbách volit – to koneckonců dělali i ti, co členy nebyli. Jinak komunisté od člověka nic nechtěli.

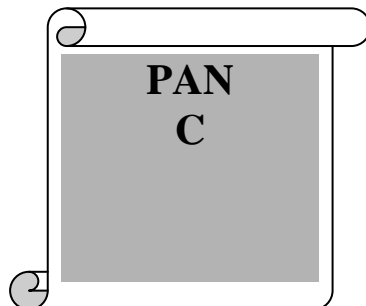
Udělali mě vedoucím, a dokonce mi bylo umožněno vyjet na Západ. Po návratu jsem napsal do novin článek, ve kterém jsem chválil naši ekonomiku ve srovnání s tou kapitalistickou, a bylo vyhráno. Stal jsem se ředitelem v našem podniku. Díky tomu jsem získal kontakty s našimi zahraničními partnery, které se mi později hodily. Po roce 1989 jsem rychle ze strany vystoupil a dnes jsem úspěšným podnikatelem.

Že jsem byl u komunistů? No a co. Pokud vím, nikomu jsem neublížil. Kolik takových jako já bylo ?

Po vysoké škole jsem začal vědecky pracovat a připravoval jsem se na získání vědecké hodnosti. Několikrát jsem členství ve straně odmítl. Jenže - dokončení vědecké aspirantury bylo vázáno na členství v KSČ. Vzpomněl jsem si na léta dřiny, kdy jsem se musel po nocích učit na zkoušky. Chtěl jsem ve svém oboru něco dokázat. Proto jsem nakonec neodolal a do strany jsem vstoupil.

Nevím, zda bych dnes jednal jinak. Mohl jsem normálně pokračovat ve své vědecké práci. Členem KSČ dnes již samozřejmě nejsem, ale nálepka – bývalý komunist – mi už zůstala. Nemám ale potřebu nic zatajovat, jako to dělají jiní. Když se mě někdo zeptá, odpovím, že jsem v KSČ byl. Samozřejmě mě mrzí, když zaslechnu od mladších kolegů svou přezdívku: „ten starej komanč“.

Můj spolužák byl na střední škole vždycky oblíbený. Holky na něj letěly a profesori s ním jednali jako rovný s rovným. Ovládal skvěle základy marxismu-leninismu, měl samé jedničky a byl předsedou naší svazácké organizace.

Také jeho rodiče na tom nebyli špatně: otec byl zedník a nosil domů hodně peněz z melouchů. Matka - řeznice si tykala s kdejakým soudruhem a schovávala jim pod pultem to nejlepší maso. Oba byli komunisté. Za městem si postavili velký dům, a spolužák každý den zval své přátele ke sledování videa nebo ke hraní her na tehdejším špičkovém počítači Sinclair dovezeném ze Západního Německa. Pokud vím, nikdo jiný v našem městečku ani počítač ani video nevlastnil.

Já jsem byl ve srovnání s ním nula. Můj otec kdysi odmítl u nich v podniku podepsat rezoluci, která odsuzovala Chartu 77. To byl velký prohřešek. Samozřejmě jsem to měl v posudku i já a nemohl jsem tedy počítat s perspektivní budoucností. Dost na tom, že mě nevyloučili ze školy.

Ve čtvrtém ročníku za mnou přišel výše zmíněný spolužák a požádal mě, abych se zúčastnil soutěže O zemi, kde zítra již znamená včera. Jednalo se o akci, při níž soutěžící prokazovali své znalosti o našem velkém vzoru a bratru – Sovětském svazu. Spolužák se měl soutěže jako předseda SSM zúčastnit rovněž, ale jelikož si potřeboval vystát frontu na motocykl značky Simson, nehodlal tím marnit svůj drahocenný čas. Odmítl jsem. Spolužák byl rozezlen. Na schůzi SSM mě obvinil, že jsem se nechtěl zúčastnit z politických důvodů a připomněl čin mého otce. Nikdo se mě nezastal. Byl jsem vyloučen ze SSM a „bylo vymalováno“.

Bylo mi jasné, že nemám v životě šanci. Byl jsem rád, že jsem sehnal práci v blízkém JZD jako závozník. Několikrát jsem byl pozván na STB, kde mě přemlouvali, abych jim podepsal spolupráci. Vždy jsem odmítl.

Kariéra mého spolužáka však zdárně pokračovala. Vystudoval vysokou školu a vstoupil do KSČ. Později se stal právníkem na krajském národním výboru. Po roce 1989 ze Strany vystoupil, koupil si na náměstí pěkný dům (penězi pomohli samozřejmě rodiče) a dnes vlastní prosperující advokátní kancelář. K jeho klientům patří i náš starosta.

Na jeho „soudruhování“ se dnes už dávno zapomnělo. Mě však po revoluci čekalo ještě jedno překvapení. Mé jméno se objevilo v seznamech agentů STB. Samozřejmě se o tom dozvěděli lidé v našem městě a začali mi předhazovat, že jsem byl udavač. Těžko dnes někomu dokážu, že to není pravda.